

Sami

Frashëri

VEPORA

BIBLIOTEKA

8JH-82

F 86

LINDJA

Biblioteka RILINDJA

Redaktor

Nazmi Brahmani

814-82

F86

Sami Frashëri: VEPR A • I

BESA

RILINDJA

Redaksia e botimeve

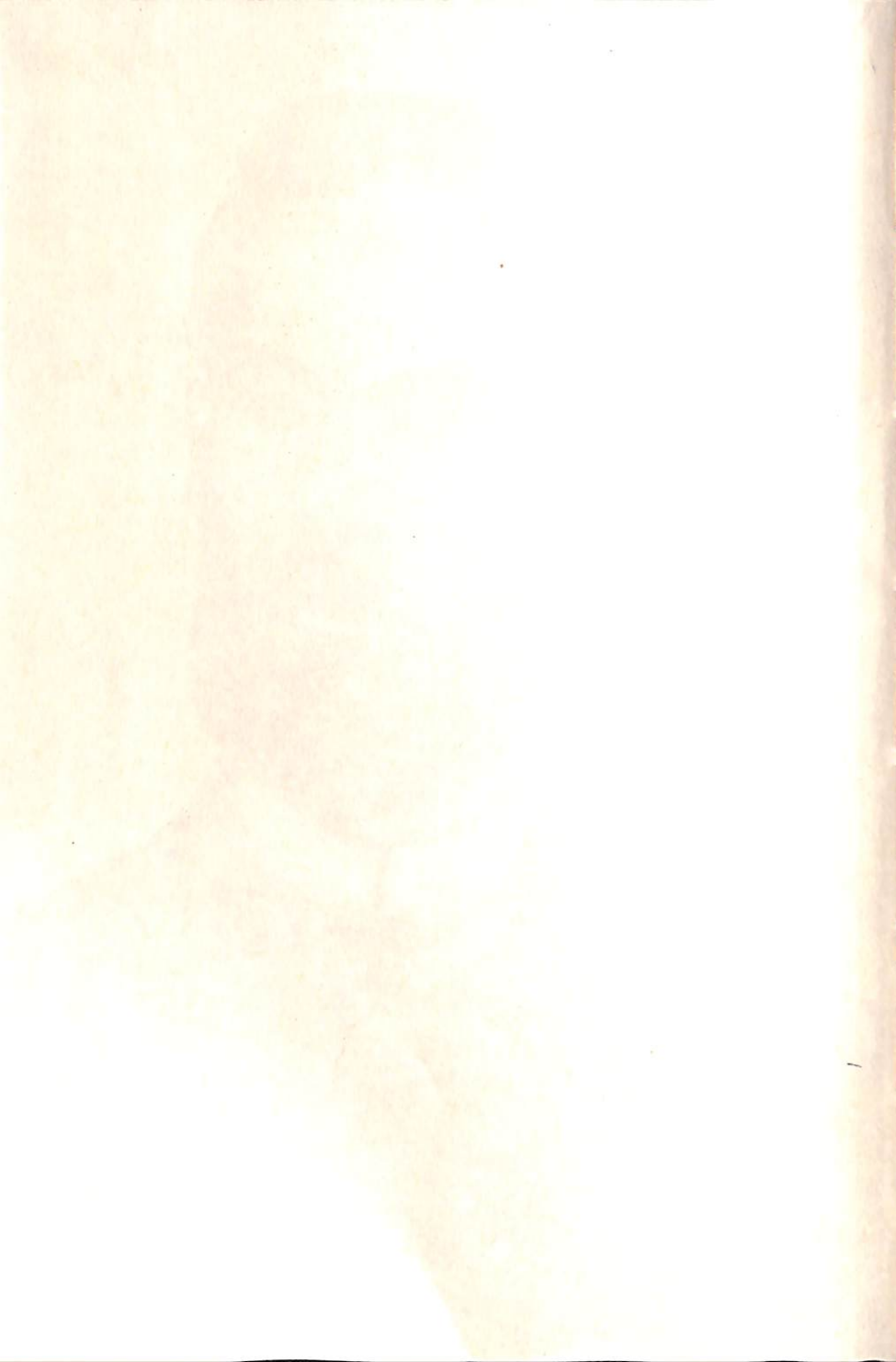
Prishtinë

1978

MEMORIAL

1833

NJERZIJA

	Vjeç
✓ ZYBER: Bari nga Progonati	55—60
✓ WAHIDE: E shoqja e Zyberit	35—40
✓ MERUSHE: Vajza e këtyre	16—17
✓ REXHEP: I nip' i Zyberit	17—18
✓ SAIDE: Një vajzë fqinjë	16—17
DEMIR BE: Nga parësi e Tepelenës	50—60
TALHA: Kujdestari i Demir Beut	40—50
SELFO:	20—22
XHAKO:	19—21
SULÇE:	25—30
(Trimat e Demir Beut)	
ARSLLAN:	30—35
RAPO:	18—20
EVRENOS:	25—30
FETAH: Luftëtar nga Borshi, i at' i Selfos	45—50
SELMAN: Një luftëtar nga Borshi	30—35
DURI: Mëma e Fetahut	80—90
NJË KALORËS: Suvari.	

2019

00-00

01-01

02-02

03-03

04-04

05-05

06-06

07-07

08-08

09-09

10-10

11-11

12-12

13-13

14-14

15-15

16-16

17-17

18-18

19-19

20-20

PAMJ' E PARË

*Me të ngritur napën' e skenës duket një pyll, dhe
majat e malevet për së largu.*

*Merushja ka ndenjtur nënë hiet të një druri, e po
bën çorape; pranë saj ka një lëkurë me qumësht, një
trajstë dhe një kërabë.*

Përflim I.

MERUSHE, *vetëm me vethe.*

Edhe më s'u-duk; së ndenjuri vetëm, m'u-brengos shpirti. Kur është i brengosur njeriu, sa i zgjatet koha! Një orë, sa një muaj i duket... Nuk e di ç'më qe kshu? Më parë që në mëngjes e gjer sa ngrysej rinja fillja vetëm, dhe nuk donja të dinja fare; po më vinte mirë, se qetësohesha kshu. Kur shpinja dhëntë më no një kullotë të mirë, vetë rinja e gëzuar nënë hiet të no një peme; nuk e dinja ç'ish brengë fare; Bukuri e malit, oshëtim'i përenjet, ligjerim'i zogjet, blegërim'i shqeravet më dëfrenin mëndjen, më zbativnin shpirtin! S'kisha gjë në mënt, veç shqerat, dhëntë, dhe tjetër s'mejtonja. Pa le, kur pille nonjë dele s'kish më e lumtur se unë! Mbrëmanet, me të kthyer në shtëpi, po të shpinja nonjë qengj në prehër, atë ditë e

quanja të shënuar. Kur më sëmurej nonjë qengj, a kur ftonim njeri e donte të therte im' atë, unë hidhe-rohesha. Në kohërat të para gjith' e gëzuar, e qeshur isha; po tani, s'di se pse? dhëntë m'u xvertitnë, më duallë nga zemra, më s'dua t'i shoh. Gjithë mëndjen tek ai e kam! Kur e kam pranë e humbas fare; ç'bënj, ç'flas as unë s'e di! Kur s'e kam, vetëm atë mejtonj, tjtatër gjë s'më hyn në sy. Kohën e pres pa durim, ora si muaj më duket. Ah! Perëndi! ç'është kjo punë kësh-tu? Më parë dhe nga tim më e nga tim atë më tepër e donja, e kisha si vëlla; po tani... Ah! as Vethes sime s'kuxonj t'ja them! ... Kur i vdiq e ëma dhe i ati e lanë të vogël; im' më na rriti të dyve bashkë; im' atë me një sy na shikon, më të shumët e njerëzisë vëllezër na dinë; ashtu vërtet; si vëllezër jemi ritur, bashkë kemi ngrën' e kemi pirë, gjer më dje në një shtresë flinim. . . Ah! unë nga Rexhepi duhet ta pres shpresën... Po s'e bënj dot... Vdekja është më e mirë përpara ndarjes! ... Pa nesër a pasnesër në e zënçin Rexhepnë, ati n'i dhënçin nonjë tjetër, dhe mua në më vlofçin me nonjë tjetër... Ah! unë s'rronj pa të!

Zë sytë me dorë dhe mallëngjehet. Rexhepi duke vëshëllyer del nga anë e djathtë.

Përflim II.

MERUSHE, REXHEP.

REXHEP, nxiton drej Merushes.

Merushe!

MERUSHE, për njëherë ngrihet dhe fshin sytë.

Ah! Rexho! ti je? Ku mbete kaqë?